

דבר היום

מ. ד. / חידוש „מאזנים“, ירחונה
של אגודת הסופרים העברים בארץ-
ישראל, שנתבשרנו עליו בימים אלה,
מעלה זכר-הרגשה מעציבה שנלוותה לנו
בחדשי-המאורעות הקשים — כל הישוב
כולו, על מפעליו ומוסדיו, אור כחול
לקיים את מחזור-החיים, על אגפיו וענֵי-
פיו, לא נאלמה הלמות-עמלים בעיר
ובכפר, לא נפרעה מסכת-העשייה בשדה
ובחרושת, לא נפסק תלמודם של גדולים
וקטנים, לא אכלו הדרכים באין יוצא
ובא, גם אם נכרתו בהם טובי-אחינו ביד־
זדים ומחנפלים, הישוב היה דרוך לספל,
בעצם קיום אורח-החיים למסלוליה, מזימת
אויביו ושוטגיו, וצר היה לראות, כי
בשעה שכל מוסדי-החיים נלחמו לעצמם
וקיימו את עצמם, נעדר מפעלה של
משפחת הסופרים, נעדרו „מאזנים“, דוקא
בימי מאובעות אלה, כשמשוררי-ישראל
וסופריו השמיעו את קולם מעל כל
הבמות העבריות בישוב ובגולה, והלהיבו
ועודדו במבער-רגשם והגותם את המערכה
הכבדה, היתה האכסניה של אגודת־
הסופרים העבריים סגורה ומסוגרת.
ידענו את כל הקשיים, שהבימה הזאת
נאלצת להלחם בהם, כדי לקיים את
עצמה; וכן ידענו, כי מדת-הדין לא
תנקה מאשמה את הקהל, שלא היה
במדה ראויה בתומכי-הבימה הזאת. אך
גם אגודת הסופרים, והממונים על בימ־
תה, אינם פטורים מלהעלות על לבם, מה
מכאיבה היא העובדה, כי בימי מאמציו
הכבירים של הישוב על כל פלגותיו
ומפעליו לקיים את מהלך-החיים, לא
נשמע קול-החיים מעל בימתה, הרואה
עצמה כמפעלם הקולקטיבי של הסופרים
העבריים, ואפשר שהעובדה המכאיבה
הזו תחייבם לבחינה ולבדיקה שדברי־
הסופר והמשורר העברי מעל בימתו לא
יהא כדבר-הנשמע מקרן-זווית של החיים,
אלא מלבי-הלמותם ומאמצייהם, שבימתי-
הסופרים תהא נטועה בראשי-דרכים,
כדרך בימותיו בתנועת התחיה, מאז
„השחר“ דרך „השלח“ ו„המעורר“, שלא
זו בלבד שנמצאו באמצע-המערכה, אלא
כל עיקרם היה עצם-הקרב.